

„Odisejada migrantov na poti čez Balkan v Evropo“ – Associated Press

Ti migranti iz zahodne Afrike so se v iskanju boljšega življenja na pot podali po železniških tirih. Na nezakoniti poti jih čakajo številne nevarnosti. Izogibati se morajo ne le vlakom, temveč tudi policiji. Tvegajo svoje življenje, da bi začeli znova in poiskali delo v zahodni Evropi.

„Večina nas prihaja iz Afrike in na naši celini je veliko težav. Slabo gospodarstvo, slaba politika, slabo delo ... Tudi če imaš diplomu, ne moreš dobiti službe.“

Fidel Castro Chimana – njegova starša iz Konga sta bila goreča komunista – je član skupine 43 moških, žensk in otrok, ki so plačali okoli 500 dolarjev za tako imenovano zahodnobalkansko pot v Evropo.

Številni med njimi menijo, da nimajo izbire. Hilarion Charlemagne iz Slonokoščene obale hrani SIM kartice iz vsake države, iz katere je poskušal priti v Evropo.

„Zavedamo se, da kršimo zakon, ko prečkamo mejo. To nam je jasno. Ko skrivaj vstopiš v državo, se počutiš kot zločinec. Tega občutka ni mogoče opisati.“

Svojo pot začnejo v grškem pristanišču Solun. Njihov tihotapec, ki nam jih je dovolil spremljati na poti, pod pogojem, da ostane anonimen, jih po skritih poteh vodi skozi Grčijo. Nezakonito prečkajo v Makedonijo in nadaljujejo pot v Srbijo. Od tu jih bo skupina tihotapcev odpeljala na Madžarsko. Madžarska je bistvenega pomena, saj je članica Evropske unije. Iz nje lahko brez vizumov pridejo v bogate države, kot sta Nemčija in Francija.

Pot je naporna in vsi ne bodo prišli na cilj.

„Z nami hodijo ženske, starejši moški in starejše ženske, vsi hodijo. Kaj pa jaz? Ni problema! Sem še mlad in lahko hodim.“

Mireille Djeukam iz Kameruna, stara 34 let, se že leto dni poskuša pridružiti svojemu možu in hčeri v Parizu. Zato tvega in s sabo po tirih nosi desetmesečnega sina Christiana. Čez majave mostove in po kilometre dolgih starih pastirskih stezah. Pot je zanj zelo naporna.

„Pot je zelo težka. Pretežka. Če bi vedela, da bo tako težko, ne bi odšla. Preprosto ne morem hoditi na tak način.“

Tristo kilometrov dolga pot običajno traja šest do osem dni, vendar je tokrat veliko daljša. Skupina je večja kot ponavadi. Ženske in otroci ne morejo hoditi tako hitro kot moški, pa tudi vreme se je poslabšalo.

„Kako ste spali?“

„Slabo. Bil je mrzlo.“

Zaradi vse večje utrujenosti in pomanjkanja hrane narašča napetost. Charlemagne bere iz Stare zaveze. Jobova knjiga je dobra izbira. Ko ga Miriam Tore, migrantka iz Malija, obtoži, da ji je ukradel nahrbtnik, mora ostati potrpežljiv. Charlemagne zanika obtožbo.

V Makedoniji večinoma potujejo ponoči, da jih ne bi odkrili, vendar je potovanje zato nevarnejše. Na prometnih avtocestah se morajo izogibati vozilom in prečkati morajo makedonska mesta, kadar jih železnica pelje skozi. V mestu Veles jim sreča obrne hrbet. Večji del skupine aretirajo in pošljejo nazaj v Grčijo. Trinajsti jih pobegne in le desetim uspe priti v Srbijo.

Mireille Djeukam je bila preveč izčrpana in ni mogla nadaljevati poti. Skupaj s sinom so jo pustili v neki cerkvi. Zdaj sta spet v Atenah brez načrtov ali denarja, da bi lahko kmalu znova poskusila oditi na pot.